

A. P. Čehov: UJAK VANJA - Jelena i Sonja - jesenje ruže...

SCENA JELENA ANDREJEVNA I SONJA

SONJA:

Predivne, tužne, jesenske ruže...

(Obje gledaju u prozor.)

JELENA ANDREJEVNA:

Već je i rujan. Nekako ćemo i zimu proživjeti ovdje!

(Stanka)

Gdje je doktor?

SONJA:

U sobi je kod ujaka Vanje. Nešto piše. Meni je drago što je ujak Vanja otišao. Moram govoriti s tobom.

JELENA ANDREJEVNA:

O čemu?

SONJA:

O čemu? *(Naslanja joj glavu na grudi.)*

JELENA ANDREJEVNA

Dosta, prestani s tim... *(Gladi joj kosu.)* Dosta je.

SONJA:

Ružna sam.

JELENA ANDREJEVNA:

Imaš lijepu kosu.

SONJA:

Nemam. *(Pažljivo se nastoji vidjeti u zrcalu.)* Nemam! Kad je žena ružna, tad joj kažu: „Imate lijepe oči, imate prekrasnu kosu“... Tomu je već šest godina što ga volim; volima ga više od svoje majke; svaki trenutak ga čujem, osjećam stisak njegovih ruku; pogledavam na vrata, čekam, i čini mi se da će svakog trenutka ući. I evo, vidiš, jednako dolazim k tebi da bismo razgovarale o njemu. Sad je on ovdje svaki dan, ali i ne pogleda

me, i ne primjećuje me... A to je takva patnja! Nemam nade, nemam, nemam! (*razočarano.*) O Bože, daj mi snage... Svu noć sam se molila... Često mu dolazim, sama razgovaram s njim, gledam ga u oči...Nema u meni ponosa, nemam više snage vladati sa sobom... Nisam izdražala i jučer sam priznala ujaku Vanji da volim... I sva služinčad zna da ga ljubim. Svi znaju.

JELENA ANDREJEVNA:

A on?

SONJA:

Ne! On me i ne primjećuje.

JELENA ANDREJEVNA (*razmišljajući*)

Grozan je on čovjek...Znadeš to? Dopusti mi da je razgovaram s njim... Oprezno ću, Aluzijama...

(*Stanka*)

Stvarno, do kada tako biti u neizvjesnosti...Dopusti mi!

(*SONJA potvrdno kima glavom.*)

Sjajno...Voli li ili ne voli – to nije teško doznati. Ne boje se, golubice moja, i ne uznemiruj se – oprezno ću ga ja ispitati, da ništa neće primijetiti. Valja nam samo saznati da ili ne?

(*Stanka*)

Ako ne, neka više ne dolazi ovamo. Je li tako?

(*SONJA potvrdno kima glavom.*)

Lakše je kad ne vidiš. Ne ćemo to otklanjati unedogled, već ispitati ga unakrsno i odmah. Odlučivao se pokazati mi nekakve crteže...Hajde, i reci mu da ja to želim vidjeti.

SONJA (*uzbuđena*)

Reći ćeš mi cijelu istinu?

JELENA ANDREJEVNA

Da, naravno. Čini mi se da istina, ma kakva god ona bila, nije toliko strašna, koliko Neizvjesnost. Imaj povjerenja u mene, draga moja.

SONJA:

Da, da...Reći ću mu da ti želiš vidjeti njegoe crteže...(*Ide i zaustavlja se pokraj vrata.*)

Ne, neizvjesnost je bolja...Uvijek ostaje nekakva nada...

JELENA ANDREJEVNA

O čemu ti to?

SONJA

Ništa. (*Odlazi.*)